

ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ.
ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΙ Μ....

“Ω! διατί μὲ τὴ λόπη γιομάτῳ
Θαυμπύρας τὰς ἀκτίνας, φεγγάρι,
Εἰς τὰ μυμάτια μου τώρα δισχύνεις;
Πούντε, πούντε ή προτέρα σου χάρι;

Εἶν’ τὸ φῶς σου μυστήριο ορυμμένο
Στ’ αὐρανοῦ τ’ ἀνεξέταστο δῶμα,
Τώρα μοιάζει μὲ σένα ή ψυχή, μου.
Μή γελάσῃς, φεγγάρι μ’, ἀκόμα.

“Οταν ή αὔρα μονάχη τῶν μύρτων,
Και τῶν βόδων τὰ φύλλα σαλεύῃ.

Εἶν’ μυστήριο, καὶ σένα, φεγγάρι,
Ἐρωτώ νὰ μοῦ πῆς τί γυρεύει.

Δὲν μιλεῖς, μὲ κυττᾶς πικραμένο,
Ἐννοεῖς τὴν καρδιά μου τί θέλει.
Εἶν’ ὁ ἔρως τῶν βόδων, τῶν μύρτων
Κι’ αὐτ’ ή φύσι ‘ς τὸν κόσμον τὸν στέλλει;

Πλὴν ή αὔρα, οἱ μύρτοι, τὰ βόδα
Εὖωδείζουν, τὸν κόσμον στολίζουν.
Ἡ ψυχή καὶ τὸ μυμάτι τοὺς λείπει,
Ἄγχαπωνται, δι’ αὐτὸ παιγνιδίζουν.

Μόν’ ἐκείνη δὲν εἶδε, φεγγάρι,
Τὴν κρυφὴ τὸν ἀψύχων καρδία,
“Ω! μιὰ χάρι ζητῶ ἀπὸ σένα,
Οταν ἔλθῃ νὰ ιδῇ τὴν ἔρμικ,

“Ρίψε, ρίψε ‘ς αὐτὴν τὰς ἀκτίνας,
Κάμε ωστε νὰ νοιώσῃ τὴν φύσι,
Τὴν ἀγάπην τῶν βόδων, τῶν μύρτων,
Μήπως τότε κ’ ἐμέν’ ἀγχαπήσῃ.

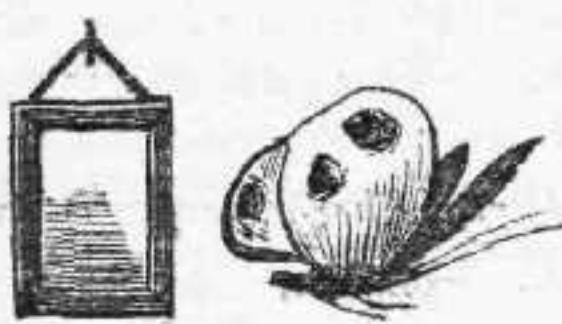
Ζακύνθω, κατὰ Ιούλιον 1869.

· Ανδρέας Π. Βλαχοχρήστος.

Λύσις τοῦ ἐρ τῷ ΙΔ· φυλλαδίῳ αἰρίγματος.

Κανάρης

Τὴν λύσιν ἀπέστειλαν ήμεν οἱ κ. κ. Α. Φούκης καὶ Κ. Σπυρίδης Καστελορρίζιος.

ΣΕΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΝΟΣ.

Εἰς τὸν πρῶτον ἐκ τοῦ ἑζωτερικοῦ πέμψοντα ήμεν τὴν λύσιν τοῦ ἀνω γρίφου, δωρηθήσεται διφακτικών, ποίημα τοῦ κυρίου Ιωάννου Καμπούρογλου.